Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?

On Mai 21, 2014

Stabilește-ți poziția de lider în propria viață, punând valoare în adevărurile pe care le dorești ascunse.

Eșafodul este complicele călăului. Devorează. Înghite carne. Bea sânge. Eșafodul este un fel de monstru, făurit de judecător și de dulgher, un strigoi care pare că trăiește o viață cumplită, alcătuită numai din moartea pe care a dat-o. De aceea, impresia fu cumplită și adâncă. A doua zi după execuție, și multe zile după aceea, episcopul Myriel păru copleșit. Seninătatea aproape nefirească a clipei funebre dispăruse. Umbra justiției sociale îl urmărea. El, care de obicei se întorcea de la tot ceea ce săvârșea cu o satisfacție atât de nemărginită, părea acum că-și face mustrări.

Uneori vorbea cu sine însuși, îngăimând cu jumătate de glas monologuri lugubre. Iată unul pe care sora lui l-a auzit și l-a memorat:

„Nu credeam să fie atât de groaznic. E o greșeală să ne cufundăm atât de adânc în legea divină, încât să nu mai ținem seama de legile omenești. Moartea nu ne-o poate trimite decât Dumnezeu. Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?”

*Cu vremea, aceste impresii slăbiră și probabil se șterseseră. S-a băgat totuși de seamă că episcopul se ferea să mai treacă prin piața execuțiilor. **

Leadership: În ascensiunea spre un nivel superior de excelență te sprijini pe o experiență realizată în umbra propriilor gânduri puse sub semnul valabilității unei devize pe care o putem atașa și aici: "respect pentru conștiința eternității"?

Dincolo de simplitatea înțelepciunii pe care o practică și promovează liderul axat pe o viziune obiectivă asupra realității, oricât l-am admira ca exemplu de perfecțiune care întruchipează ce are mai bun în construcția identității sale, el ar merita mai multă admirație ca gânditor care descifrează treptat lumea, gustând din amărăciunea și singurătatea morală a vremurilor.

A avea respect pentru conștiința eternității prin intermediul gândurilor întrupate în cuvinte născătoare de realitate, așezând fiecare urmare a evenimentelor pe coordonata unui proces spiritual-sufletesc, înseamnă să întreții sentimentul acela de a nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Înseamnă să îți umpli cupa afecțiunii față de faptele și trăirile oamenilor cu distincția dintre ceea ce este trecător și ceea ce este Etern, între contingent și Absolut, pe fondul unei profunde conștientizări și acceptări de sine.

Numai un lung dialog cu propriul suflet, un drum călăuzit de flacăra libertății de conștiință, constituită într-o artă benefică de perpetuare a puteri de a săvârși binele care se întoarce spre el însuși, îl transformă pe lider într-un om mai bun.

Mulți lideri sunt cizelați și menținuți de o gândire pozitivă, dar cumva lipsită de simțul responsabilității Eului, alimentată numai din observații, interpretări și analize ale evenimentelor la care iau parte. Fără a se sprijini pe nici o experiență realizată în liniștea interioară, în meditație, în umbra propriilor gânduri de îndoială, dincolo de rolurile asumate de-a lungul vieții.

Măreția care definește un om plin de sfințenie este romanul unui destin care se împlinește în stadiul unei relații de dependență între regret și tărie, reflectându-se însă ca intersectare dramatică între conștiința temporalității și conștiința eternității.

Aceștia din urmă nu se pot curăța de rugina ignoranței de sine. Pentru ei leadershipul rămâne doar un spațiu de manifestare a ascensiunii pentru zona experimentalului și inovației, o posibilitate de articulare a formării profesionale, o variantă de realizare a obiectului de activitate. Dar, nepreocupându-se de dubla cale, a simțirii și acceptării, ei rămân neprotejați în fața conștiinței lor care vizează aspectul bun sau rău al adevărurilor dure de care se izbesc și de care nu vor să țină cont.

Ca să poți să te împaci cu toate adevărurile dure ale vieții, de care nu poți face abstracție, trebuie în primul rând să-ți stabilești poziția de lider în propria viață, monitorizând lupta dintre sine, evenimentele înconjurătoare, idealurile făurite și rolul asumat. Uneori vei fi nevoit să dai ascultare adevărurilor și să te întorci de la tot ceea ce săvârșești cu o satisfacție atât de nemărginită, să-ți renegi responsabilitatea față de propriile experiențe, nemaiputându-te bucura de puterea care îți aparține de drept.

Leadership: Ești dispus să eșuezi ca om care își iubește ființa, considerând călăuzirea gândirii și sentimentelor tale ca un soi de manifestare exterioară a unei divinități care și-a abandonat creația?

În această privință, pot aminti cuvintele lui John Fuhrman, fondatorului companiei Frame of Mind: *" Nimic nu ne poate opri din ascensiune, decât dacă lăsăm evenimentele să ne controleze viețile și le considerăm barometre în funcție de care ne apreciem eforturile viitoare. Zâmbiți când sunteți în fața unui nou început – fiindcă sunteți. "*

Dacă nu ești dispus să eșuezi ca om care își iubește ființa, nu vei fi niciodată destul de bine apărat în fața a ceea ce știi că este adevărat. A accepta ceea ce ți se întâmplă în viață, ceea ce se petrece în jurul tău, este mai mult decât pur și simplu a "recunoaște" sau a "admite". Este o necesitate a reușitei personale.

Un om care eșuează în a-și iubi ființa este un om care a cunoscut mai mult singurătatea decât liniștea, și care a ales să se focuseze pe activitatea de suflet, un om care atunci când privește în urmă are multe regrete, multe lucruri nespuse, nefiindu-i clar de ce Dumnezeu a admis să se întâmple atâtea nenorociri și rele în lume.

Liderul este de multe ori un asemenea om, dar care niciodată nu se lasă subjugat de necesitatea de a fi arhitectul unei deveniri orientată spre plăceri sau spre durere, ci numai spre valori autentice.

Unii au acreditat opinia sumară că, în fond, liderul este o colecție de capacități și însușiri care s-au valorificat la un moment dat. Însă, dacă luăm în calcul cuvintele scriitorului român Nicolae Iorga, anume *" Cea dintâi condiție a fericirii este liniștea sufletului "*, atunci liderul devine produsul final al diferitelor etape ale procesului de revenire către sine, în condițiile unei retrageri convenționale din mediul profesional.

O divinitate care și-a abandonat creația face referire la varianta de trăire a unei vieți care nu poate fi înțeleasă decât printr-o ruptură de sine, printr-un abandon voit în fața unei realități care depășește capacitatea omului de a o înțelege și de a putea schimba ceva la ea.

Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut? Este o întrebare la care încearcă să

răspundă liderul care vrea să se reinventeze, luând în calcul tot ceea ce are impact asupra vieții și interacțiunilor sociale, asupra modului de gândire al oamenilor, influențându-i fie în bine, fie în rău.

Totodată vizează atitudinea liderului față de sine însuși prin adoptarea unui model propriu, al unui referențial propriu inatacabil și unanim acceptat pe plan social.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ce-drept-se-ating-oamenii-de-acest-lucru-necunoscut.html